

alders Sag, og ogsaa vor Tidsalders, at søge gennem Lovgivningen saa meget som muligt at øve Retfærdighed. Og hvad er for øvrigt Lovgivning til, og hvad er for politiske Gerning og vor kommunale Gerning til, uden netop det, gennem vore Love, gennem vore Foranstaltninger at udvikle og fremme Erhvervslivet her i Danmark og gøre det let for alle dem, der ere ubemidlede, at leve her i Landet. Det er Formaalet for al Politik, baade Statspolitik og Kommunalpolitik. Naar det ærede Medlem sagde, at der kan være en eller anden højstbeskattet Mand, om hvem man kan sige, at han hverken har Glæde eller Gavn af de Foranstaltninger, Kommunen har foretaget, siger jeg, at det er Partipolitik i det ærede Medlems Mund, thi der er ingen, der mere end han glæder sig over ethvert Fremskridt, der sker i Befolkningen med Hensyn til Erhvervslivets Fremme. Vi vide jo allesammen, hvor stor Interesse han har i den Henseende, saa det er, som sagt, ren Partipolitik, naar han siger sligt. Enhver, der bor i en Kommune, har Gavn og Glæde af de Foranstaltninger, der finde Sted til Fordel for de ubemidlede Ve og Vel, og jo højere Indtægter en Mand har, og jo rigere han er, desto større Glæde maa han naturligvis have deraf.

Det ærede Medlem vilde oven i Købet stille Sagen paa Spidsen ved at hente en Mand hjem fra Klondyke med en stor Guldklump. Saa skulde han ingen Interesse have af den Kommune, han nu var kommen hjem til, og det med en Guldklump, som han har gravet med stor Bekostning ovre i Klondyke! Og dog kommer man og siger: Nu skal der betales saa og saa meget i Skat, uden at han faar mindste Indflydelse paa de kommunale Anliggender! Dertil vil jeg nu sige, at jeg synes, Manden skulde blive borte, hvis han har den Mening, lad ham saa blive ovre i Klondyke. Men han synes jo netop ikke, der var saa rart at bo der, og derfor er det jo, han har villet hjem. Han vil netop hjem for at nyde de Goder, der ere ved at leve i en dansk Kommune, og for at opnaa det, skal han betale i Forhold til, som han har Fordel af at nyde de kommunale Goder. Og naar det ærede Medlem endelig sagde, at Manden er gaaet derover og har i stor Elendighed gravet Guldet op, ja, saa vil jeg sige: Jeg gaar ud fra, at naar han vil hjem til den Kommune, han er draget ud fra, er det, fordi han mener, at der er rart at være. Thi naar han kunde gaa ud og grave Guld eller Jern,

eller hvad som helst han nu har erhvervet sin Formue ved, saa er det netop, fordi han i Kraft af de kommunale, de offentlige Foranstaltninger har kunnet erhverve sig de fornødne Kundskaber og Evner dertil. Han skylder altsaa den Kommune, han gik ud fra og kommer hjem til, at betale, hvad der behøves til Kommunens Udvikling og Erhvervslivets Fremme, i Forhold til den Formue, han har erhvervet, lige meget, om den er erhvervet i Klondyke eller inden for vort Lands Grænser.

Altsaa, der har ikke været en saa overordentlig sparsommelig Husholdning i vore Kommuner, saa længe vi stode under Amtmændene, saa længe vi stode under Præsterne, saa længe vi stode selv under de højstbeskattede. Den er bleven mere sparsommelig, efterhaanden som Styrelsen er bleven mere folkelig. Men jeg paastaar, at den er langt fra saa sparsommelig, som den vilde være i det Øjeblik, den almindelige Valgret fik den Indflydelse, der tilkommer den. Saa først kan man med noget Haab tro paa, at de Penge, der i Kraft af de bestaaende Love skulle indgaa i Kommunens Kasse, blive anvendte paa bedst mulige Maade. Jeg har stor Tillid og Respekt for de nuværende kommunale Raad, men jeg vil faa større Tillid den Dag, hvor de fremgaa af den almindelige Valgret, og jeg skal sige det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds hvorfor. Jeg er nemlig ikke bange for at blive sat i for høj Skat, thi derfor sætter Lovgivningen en Grænse, den siger, hvor meget der skal betales; om der bliver nogle Øre mere eller mindre til den anden Side, slaar ingen Mand ihjel her i Landet. Det, der ødelægger os her i Landet, er daarlige Prioriteter, daarlige Love for Erhvervsvirksomhed og alle den Slags Ting. Skatterne slaar ingen ihjel her i Landet, men Anvendelsen af Pengene har stor Interesse. Som jeg anførte før, var det tidligere en Godsejer, der bestemte, hvor Pengene skulde gaa hen, i Reglen var det til en Vej. Nu om Stunder er det et større Flertal, der har Indflydelse derpaa, men om det just er saa heldigt, og om man altid gaar sparsommelig til Værks, sætter jeg et stort Spørgsmaalstegn ved — selv om det er alle de Herrer, der sidde her, der udgøre Sogneraadene. Thi der er et Tegn, som beviser, at ikke alt er saa herligt, som det skulde være, og det er det, at der rundt omkring er en Masse Sogne, der fordre at blive skilte ud fra det hidtidige kommunale Fællesskab med andre Sogne. De smaa Sogne ere mis-